

поведінки (схильний до вживання алкогольних напоїв, наркотичних речовин, вчинення правопорушень та ігнорування правових норм), має викривлену соціальну свідомість, низький рівень соціальних навичок, емоційного інтелекту, переважно сам був жертвою чи свідком домашнього насильства в дитинстві, раніше притягався до адміністративної чи кримінальної відповідальності, із стереотипними уявленнями щодо гендерних ролей та зазвичай вчиняє домашнє насильство щодо своєї дружини та/або дітей.

Список використаних джерел:

1. Штефан А.В. Особенности личности преступника, совершившего насилие в отношении несовершеннолетнего в семье. Научно-методический электронный журнал «Концепт». 2015. № 10 (октябрь). С. 166–170. URL: <http://e-koncept.ru/2015/15368.htm>.

2. Гумін О.М. Характеристика осіб, які вчиняють насильство в сім'ї. Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Юридичні науки. 2014. № 810. С. 172–177.

3. Ботнаренко А.І. Кримінологічна характеристика осіб, які вчиняють насильство в сім'ї. Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. 2017. № 2(103). С. 83–94

4. Абабков В.А., Караваева Т.А., Моженкова В.А. Насилие, его характеристики и причины в семьях лиц с алкогольной и наркотической зависимостью: обзор литературы. Петербургский психологический журнал. № 8. 2014. С. 1–25

5. Блага А.Б. Насильство в сім'ї (кримінологічний аналіз і запобігання): монографія. Харків: Макаренко. 2014. 360 с.

6. Основні риси особистості, яка чинить насильство в сім'ї. Кримінальне право України. 2006. № 11. С. 44–46.

7. Топчій В.В. Кримінологічна характеристика особи насильницького злочинця. Європейські перспективи. 2015. № 5. С. 85–91.

8. Соціальна і корекційна робота з особами, які вчинили насильство в сім'ї: навч.-метод. посіб. У 2 т. Т. 1 / за заг. ред. О.М. Бандурки, К.Б. Левченко, І.М. Трубавіної. Київ: Україна. 2011. 171 с.

9. На Прикарпатті жінка забила молотком 7-річну доньку. URL: <https://tsn.ua>.

МОКЛЯК В. В.,

здобувач кафедри кримінології
та кримінально-виконавчого права
(Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого)

УДК 343.9:343.326

СУЧАСНИЙ СТАН НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ ТЕРОРИСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

У статті досліджено стан наукового розроблення терористичної діяльності в Україні. Проаналізовано наукові праці, які містять відомості про дослідження терористичних злочинів і сучасні статистичні дані. Автор наводить ознаки сучасної терористичної діяльності в Україні.

Ключові слова: злочинність, тероризм, терористична діяльність, терористичний акт.

В статті досліджено стан наукової розробки терористическої діяльності в Україні. Проаналізовані наукові роботи, що містять дані про дослідження терористических злочинів та сучасні статистичні дані. Автор наводить ознаки сучасної терористическої діяльності в Україні.

Ключові слова: *злочинність, тероризм, терористическа діяльність, терористический акт.*

The article examines the state of scientific development of terrorist activities in Ukraine. Scientific papers, containing information on the study of terrorist crimes and modern statistics are analyzed. The author gives signs of modern terrorist activity in Ukraine.

Key words: *crime, terrorism, terrorist activities, terrorist act.*

Вступ. Безпека людини визнається в Україні однією з найвищих соціальних цінностей (ч. 1 ст. 3 Конституції України). Громадська безпека захищена законодавцем до числа стрижневих цінностей (об'єктів), правове забезпечення охорони яких має своїм завданням Кримінальний кодекс (далі – КК) України (ст. 1), а в його Особливій частині вперше передбачено відповідальність за посягання на цей об'єкт у самостійному розділі (розд. IX ст. 258, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585).

Відповідно до ст. 1 Декларації ООН «Про злочинність і суспільну безпеку» держави-члени прагнуть захистити безпеку і добробут своїх громадян та всіх осіб, які перебувають під їхньою юрисдикцією, шляхом прийняття ефективних національних заходів із боротьби з небезпечною транснаціональною, зокрема організованою, злочинністю, незаконним обігом наркотиків та зброї, контрабандою інших незаконних товарів, організованою торгівлею людьми, терористичними злочинами і відмиванням прибутків від небезпечних злочинів, а також беруть на себе зобов'язання взаємно співпрацювати в цих зусиллях [1].

Позитивна динаміка вчинення терористических злочинів, поява України у списку країн із високим рівнем тероризму (The Global Terrorism Index, Україна посіла 17 місце у світі [2]) доводять, що кримінологічний аналіз кількісних та якісних показників вимірювання терористических злочинів, типологія осіб, що вчиняють такі злочини, детермінація терористическої діяльності в Україні вимагають новітнього дослідження із врахуванням змін у суспільно-політичному житті України. Основні напрями запобігання терористическій діяльності також вимагають подальших наукових досліджень і вдосконалення, врахування сучасного міжнародного досвіду запобігання терористическій діяльності під час реалізації стратегії запобігання тероризму в Україні.

Загальнотеоретичні та прикладні проблеми дослідження терористическої діяльності привертали увагу багатьох учених і практичних працівників. Значний внесок у вирішення проблеми запобігання терористическій діяльності зробили як вітчизняні учені, зокрема В.Ф. Антипенко, О.М. Бандурка, В.І. Борисов, В.В. Голіна, Б.М. Головін, Ю.Б. Данильченко, І.М. Даньшин, В.М. Дрьомін, О.О. Дудоров, В.П. Ємельянов, А.П. Закалюк, В.С. Канцір, І.М. Копотун, О.М. Костенко, В.А. Ліпкан, В.М. Ляшенко, С.М. Мохончук, І.М. Рижов, В.П. Тихий, О.Ю. Шостко, С.С. Яценко та інші, так і зарубіжні фахівці – Г.А. Аванесов, А.А. Аслаханов, Ю.М. Антонян, А.І. Долгова, В.В. Лунєв та інші.

Постановка завдання. Метою статті є дослідження стану наукового розроблення терористическої діяльності в Україні, висвітлення основних здобутків і наявних прогалин.

Результати дослідження. Сучасні терологи (практики, теоретики та інші дослідники проблеми політичного насильства) визнають Карла Петера Гейнцена (нім. Karl Peter Heinzen, 1809–1880), німецького публіциста, керівника баденської революції, агітатора і прихильника радикального перетворення Європи на республіканських засадах, засновником теорії сучасного тероризму. Карл Петер Гейнцен вважав, що сили та дисципліні реакційних

військ потрібно протиставляти таку зброю, за допомогою якої невелика група людей може створити справжній хаос («філософія бомби»). Формування ж ідеології тероризму завершилось у ХІХ ст.

Помітно тероризм поширювався також у США. Особливо виділялась терористична організація «Ку-клукс-клан», яка вчиняла теракти проти релігійних і расових меншин [3, с. 150–154].

Особливості розвитку українського антитерористичного законодавства у різні часи досліджували В.М. Дрьомін, О.О. Дудоров, В.П. Ємельянов, В.С. Канцір (у контексті національної безпеки), О.М. Костенко, В.А. Ліпкан, В.П. Тихий, О.В. Шамара, С.С. Яценко та інші вчені.

Зокрема, В.П. Ємельянов досліджував поняття тероризму у кримінально-правовій науці та відмежування тероризму від суміжних загальносоціальних (терор, війна, агресія, геноцид) і кримінально-правових (диверсія, бандитизм, піратство, хуліганство) категорій. Автор дає визначення тероризму, відповідно до норм чинного законодавства виділяє три рівні тероризму, наводить ознаки тероризму, виокремлює категорію «терористичного злочину» [4].

Зі свого боку О.О. Дудоров звертає увагу на те, що вельми дискусійними серед проблематики кримінальної відповідальності за злочини проти загальної громадської безпеки на сучасному етапі розвитку вітчизняної науки є питання, пов'язані із законодавчим забезпеченням протидії терористичним злочинам. Якщо не торкатись спірних аспектів кримінально-правової характеристики окремих терористичних злочинів, то можна констатувати дискусійність співвідношення таких понять, як тероризм, терористична діяльність, тероризування, терористичний акт, злочини терористичної спрямованості та терористичні злочини. Проте, як видається, найбільшим каменем спотикання для дослідників стало питання про доцільність закріпленої в чинному КК України диференціації відповідальності за терористичний акт і пов'язані з ним злочини (ст. 258–2585). З одного боку, законодавцю справді можна закинути казуїстичний виклад нормативного матеріалу, те, що самостійними злочинами визнаються окремі різновиди підбурювання, організації та пособництва у вчиненні терористичного акту, тобто діяння, які «обслуговують» останній та які і без виокремлення у КК норм про відповідальність за них розцінювались як кримінально карані (за цією логікою кримінальний закон варто доповнювати статтями, наприклад, про втягнення у крадіжку або надання допомоги під час її вчинення). З іншого боку, згадана диференціація, вочевидь, є виправданою з урахуванням як положень міжнародно-правових договорів, ратифікованих Україною (передусім Конвенції РЄ про запобігання тероризму від 16 травня 2005 р.), так і досвіду зарубіжного законодавця. Новітнє кримінальне законодавство інших держав зазвичай передбачає низку (комплекс) заборон, присвячених протидії тероризму. Наприклад, у більшості кримінальних кодексів європейських країн питанням відповідальності за тероризм присвячено більше однієї статті – від двох (наприклад, Молдова, Норвегія, ФРН) до восьми (Фінляндія), дев'яти (Грузія) і навіть десяти статей (Іспанія).

Учений наголошує також на тому, що законодавче формулювання, так би мовити, основного терористичного злочину – терористичного акту – є громіздким і перевантаженим зайвою інформацією [5, с. 180–181].

Також питаннями дослідження антитерористичного законодавства, його відповідності міжнародним нормативно-правовим актам займався О.В. Шамара. Автор досліджував зміст міжнародних нормативно-правових актів у сфері протидії тероризму, визначав види терористичної діяльності [6, с. 135–136].

У 2007 р. В.М. Ляшенко захистив кандидатську дисертацію на тему «Державна політика запобігання тероризму в Україні» (за спеціальністю 25.00.01 – «Теорія та історія державного управління»). Автор подав теоретико-методологічні та організаційно-правові аспекти формування й реалізації державної антитерористичної політики в Україні, визначив роль, місце та функціональні завдання органів державного управління та місцевого самоврядування в антитерористичній протидії на національному та на міжнародному рівнях.

У роботі також систематизовано типологію та класифікацію тероризму, охарактеризовано поступ створення законодавчих актів, визначено чинники формування і посилення терористичних загроз в Україні. Аналізуються зарубіжний досвід антитерористичної боротьби, досвід міжнародних антитерористичних організацій і напрями співробітництва України з Європейським Союзом і НАТО [7].

В окремих публікаціях Б.М. Головкина, В.М. Дрьоміна, В.С. Канціра, О.М. Костенка, О.В. Шамари, І.В. Щедрова розглянуто проблеми, пов'язані із загрозами для національної безпеки тероризму в Україні, видами терористичної діяльності, терористичними формами організованої злочинності.

Зокрема, В.С. Канцір, досліджуючи питання терористичної діяльності та національної безпеки, стверджує, що як загроза національної безпеки, терористична діяльність може проявлятися через такі чинники: терористичні акти, вчинювані окремими злочинцями або членами організованих терористичних груп (до того ж як на території своєї держави, так і з баз на території іншої країни); акти державного терору, здійснювані однією державою стосовно іншої (останні приклади – акти державного терору США стосовно Іраку та Афганістану); акти державного терору, здійснювані владними структурами всередині країни стосовно окремих груп населення (політичні, соціальні, етнічні, релігійні тощо) [8, с. 450]. Треба також мати на увазі, що істотний вплив на рівень і шляхи забезпечення національної безпеки здійснює процес глобалізації, який бурхливо розвивається. У міру розвитку процесів глобалізації у світі під час визначення безпеки будь-якої держави слово «національна» дедалі більше і більше розвивається. Акценти зміщуються до таких понять, як глобальна, всезагальна, колективна, міжнародна безпека тощо [9, с. 268].

На доцільності криміналізації діянь терористичної спрямованості, які вчиняються організованими злочинними групами, наголошував свого часу В.М. Дрьомін. Учений зазначає, що це можливо двома шляхами: 1) передбачити як кваліфікуючу ознаку вчинення терористичного акту організованою злочинною групою; 2) передбачити в Кримінальному кодексі України главу «Злочини терористичної спрямованості», куди треба включити норму, яка б передбачала відповідальність за організовану злочинну діяльність з ознаками тероризму або за наявності терористичних мотивів [10].

У сучасний період розвитку кримінологічної науки видано такі власне кримінологічні монографічні дослідження, присвячені проблемам визначення і запобігання терористичній діяльності в Україні та світі: «Міжнародна кримінологія: досвід дослідження тероризму» (В.Ф. Антипенко, 2011 р.), «Тероризм: феномен, детермінація, протидія» (Ю.Б. Данильченко, 2018 р.). Наприклад, В.Ф. Антипенко виокремив тероризм як об'єкт дослідження самостійного напрямку кримінології, визначив міжнародну сутність тероризму, навів міжнародно-кримінологічну характеристику транснаціональної злочинності та тероризму, вказав методи міжнародної кримінології тероризму та її предмет. Зокрема, В.Ф. Антипенко провів розмежування між тероризмом і транснаціональною організованою злочинністю. Автор підкреслює міжнародну сутність тероризму і зазначає, що він набув природного для себе змісту та форми глобального терористичного конфлікту, що означає формування консолідованої мети на радикальні зміни у світовому облаштуванні. Це підтверджується стійкими міжнародними зв'язками на релігійно-культурному або на етнонаціональному ґрунті, наданням територіального притулку, потужною матеріально-фінансовою підтримкою, участю інсургентів-волонтерів та іншим.

Соціальна підтримка терористичних рухів, груп і мереж вийшла за рамки національної державності та відображає процес солідаризації «третього світу». Особливо це стосується міжнародного ісламського середовища [11, с. 248, 253–254].

Проблемі визначення тероризму в системі кримінального насильства, його типології, кримінологічному аналізу кількісних і якісних показників тероризму, кримінологічній характеристиці особи сучасного терориста, детермінації тероризму й механізму та заходам протидії присвячено монографічне дослідження Ю.Б. Данильченка. Автор дав визначення поняття «терористичний акт» у вузькому та широкому розуміннях. Доводиться, що теро-

ризм в Україні відтворюється за тенденціями, ідентичними таким із тероризмом у загально-носвіттовому та європейському вимірах. Наголошено на вкрай низькому рівні розкриття та судимості за вчинення терактів в Україні. У 2014 р. направлено до суду з обвинувальним актом 6 кримінальних проваджень, не засуджено жодної особи. У 2015 р. – 25 проваджень направлено до суду, засуджено 1 особу. У 2016 р. до суду направлено 14 проваджень, засуджено 7 осіб. У 2017 р. – 5 та 3 відповідно.

Установлено, що тероризм в Україні є здебільшого політичним. Залежно від ідеологічної спрямованості переважають теракти сепаратистів, натхненних політико-пропагандистськими ідеями створення в Україні квазідержавного утворення «Новоросія» й підтримки діяльності так званих «ДНР» і «ЛНР» (87 %). 8 % терористичних актів обґрунтовуються ідеями федералізації України та зміною політичного режиму. Ще 3 % становлять антикомуністичні теракти. На антинаціоналістичні (скеровані ідеями протидії українському націоналізмові) припадає 1,8 % терористичних актів, на правоідеологічні – 0,2 %. В основі останніх лежать ідеї протидії тенденціям політико-культурної автономізації польської й угорської громад на території України [12, с. 407, 411, 413].

У «Курсі сучасної української кримінології» (кн. 2, 2007) А.П. Закалюк стверджує, що з початку ХХІ ст. поширення та особливого політичного значення набув міжнародний тероризм, здебільшого пов'язаний із транснаціональною організованою злочинністю. Відбувається зміцнення контактів, а часто й злиття терористичних організацій національного масштабу з міжнародними терористами. Організована злочинність стає фактором, який дедалі помітніше визначає розвиток тероризму, зокрема міжнародного. Дослідники зазначають підвищення рівня організованості терористичних структур, створення більш-менш розвиненої інфраструктури, системи ресурсного забезпечення, нерідко з території інших країн. Особливого значення набуває проблема контролю та припинення фінансування тероризму через відмивання брудних грошей. Терористичні групи звертаються до можливостей і прибутків наркобізнесу. Наочно проявляється зростання руйнівного потенціалу терористичних структур, прагнення до посилення ефекту загрозливого впливу терористичних акцій, використання останніх в інтересах організованої злочинної діяльності передусім щодо забезпечення надприбутків, підкорення з цією метою економіки та влади [13, с. 401–402].

Б.М. Головкін підкреслює, що насильницькі злочини терористичної спрямованості вчиняються з різних мотивів і переслідують як загальну мету, так і супутні їй цілі. Як правило, насильство під час тероризму не персоналізоване проти життя та здоров'я конкретних осіб, тому жертвами терористичних актів найчастіше стають випадкові люди. Однак це можуть бути також представники різних соціальних груп, окремих професій, політичних сил, громадських об'єднань, неформальних рухів, а також прихильники певних політичних поглядів, панівної в суспільстві ідеології та цінностей. Під час тероризму насильство над людьми виступає лише засобом досягнення кінцевого результату (дестабілізації суспільно-політичної та криміногенної обстановки, дискредитації суспільних інститутів, органів влади, державних або громадських діячів, примусу влади до дій або бездіяльності, перерозподілу ринків товарів і послуг та сфер впливу, насильницької зміни чи повалення конституційного ладу або захоплення державної влади та іншого). Супутніми цілями вчинення злочинів терористичної спрямованості є залякування невизначеного кола осіб, демонстрація сили, налаштованість на вирішення назрілої проблеми чи конфлікту в радикальний спосіб ціною людських жертв [14, с. 18].

Сучасний європейський погляд на проблему терористичної діяльності наведено у роботі Жана Франсуана Гейро і Франсуа Тюаля «Геостратегія злочинності». Зокрема, вчені зазначають, що, на відміну від прихованого характеру організованої злочинності, яка прагне не потрапити в поле зору засобів масової інформації та правоохоронних органів, тероризм, за своєю природою видимий і показовий, завжди породжує миттєву реакцію з боку каральних органів. Нові обрії тероризму ще більш похмурі, ніж ті, що нам уже знайомі. Тероризм та організована злочинність мають сьогодні тривожні подібності, породжуючи гібридну сутність, поєднуючи в собі сили цих двох світів [15, с. 45–46].

Сучасні терористи використовують більш жорстокі, більш витончені заходи проведення терористичних актів, на більш високому технологічному рівні. Ю.М. Антонян наголошує, що якщо на початку століття терористи-революціонери переважно не володіли спеціальною військовою підготовкою, фактично не мали тренінгової бази, то представники сучасних груп мають такі бази у своїй країні та за кордоном, володіють спеціальною технологією, мають кваліфікованих інструкторів, багато з яких пройшли підготовку в частинах спеціального призначення [16, с. 382].

У рамках останнього 13-ого Конгресу ООН із запобігання злочинності та кримінального правосуддя (м. Доха, Катар, 12–19 квітня 2015 р.) до актуальних завдань боротьби зі злочинністю було зараховано такі: формування збалансованих підходів до запобігання новим формам транснаціональної організованої злочинності; створення захищеного кіберсередовища і дослідження проблеми кіберзлочинності; ліквідація всіх форм дискримінації, включено з расизмом, релігійною нетерпимістю, ксенофобією та дискримінацією за ознакою статі; захист мігрантів і запобігання злочинам, що пов'язані з насильством щодо цих груп, і протидія їм; запобігання і припинення актів насильства щодо журналістів і працівників засобів масової інформації; розширення співробітництва для протидії загрози, що являють собою іноземні бойовики-терористи; розроблення ефективних заходів для запобігання та протидії незаконному виготовленню й обігу вогнепальної зброї; активізація зусиль із вирішення світової проблеми наркотиків та інші [17].

Висновки. Аналіз сучасного стану дослідження терористичної діяльності доводить підвищену актуальність окресленої нами проблеми. Кримінологічна наука має сьогодні справу із раніше невідомими для України проявами терористичної активності. Нині невідомими для кримінологічної науки залишаються питання визначення терористичної діяльності, її відмежування від суміжних понять, розмежування тероризму й організованої злочинності (є протилежні погляди на вирішення цього питання), типології осіб, що вчиняють терористичні злочини, та її значення для запобіжної діяльності, кримінологічної детермінації терористичної діяльності в сучасній Україні. Особливої уваги вимагає дослідження основних напрямів запобігання терористичній діяльності, критичний аналіз застарілих стратегій запобігання терористичній діяльності. Надати сучасну кримінологічну характеристику терористичної діяльності, визначити основні детермінанти терористичних злочинів, напрями запобігання терористичній діяльності покликані подальші наші дослідження.

Список використаних джерел:

1. Декларація Організації Об'єднаних Націй про злочинність і суспільну безпеку: Декларація від 12 грудня 1996 р. URL: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_371.
2. Україна посіла 17-е місце у світі за рівнем тероризму: URL: <https://www.dw.com/uk>
3. Лунеев В.В. Курс мировой и российской криминологии: учебник в 2 т. Т. II. Особенная часть. М.: «Юрайт», 2011. 872 с.
4. Емельянов В.П., Иманлы М.Н., Рыжов И.Н. Уголовно-правовое противодействие терроризму: монография. Х.: «Право», 2014. 88 с.
5. Дудоров О.О., Калмиков Д.О. Злочини проти громадської безпеки, безпеки виробництва, безпеки руху та експлуатації транспорту: особливості кваліфікації. Вісник Асоціації кримінального права України: електрон. наук. фах. вид. 2014. № 1 (2). С. 176–189.
6. Шамара О.В. Терористична діяльність та її види. Вісник Запорізького юридичного інституту Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. Запоріжжя: ЗЮІ ДДУВС, 2009. № 4. С. 134–140.
7. Ляшенко В.М. Державна політика запобігання тероризму в Україні: автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр.: спец. 25.00.01; Львівський регіональний ін-т держ. управління Національної академії держ. управління при Президентові України. Львів, 2007. 19 с.
8. Канцір В.С. Терористична діяльність і національна безпека. Держава і право. Юридичні і політичні науки / Голова редкол. Ю.С. Шемшученко. К.: Ін-т держави і права НАН України, 2010. Вип. 49. С. 449–455.

9. Канцір В.С. Терористична діяльність і національна безпека. Часопис Київського університету права. 2011. № 1. С. 265–269.
10. Дрьомін В.М. Терористичні форми організованої злочинності. Проблеми боротьби з організованою злочинністю в регіоні (на матеріалах Харківської та Полтавської областей). Х.: Харківський центр вивчення організованої злочинності, 1999. С. 57–58.
11. Антипенко В.Ф. Международная криминология: опыт исследования терроризма: монография. Одеса: «Фенікс», 2011. 356 с.
12. Данильченко Ю.Б. Тероризм: феномен, детермінація, протидія: монографія. Харків: «Золота миля», 2018. 478 с.
13. Закалюк А.П. Курс сучасної української кримінології: у 3 кн. Кн. 2. Кримінологічна характеристика та запобігання вчиненню окремих видів злочинів. Київ: Вид. дім «Ін Юре», 2007. 712 с.
14. Головкін Б.М. Види злочинності. Журнал східноєвропейського права. 2015. № 18. С. 14–21. URL: http://easternlaw.com.ua/wp-content/uploads/2015/08/golovkin_18.pdf (дата звернення: 10.01.2019).
15. Гейро Ж.Ф., Тюаль Ф. Геостратегия преступности / Пер. с франц. К.: «Издательский дом «Скиф», 2014. 292 с.
16. Антонян Ю.М. Криминология: учебник для бакалавров. М.: «Юрайт», 2012. 523 с.
17. Thirteenth United Nations Congress on Crime Prevention and Criminal Justice. URL: <http://www.unodc.org/congress/en/previous-congresses.html>.

ОПОЛІНСЬКИЙ А. О.,

аспірант кафедри кримінального права
та кримінології
(Національний університет державної
фіскальної служби України)

УДК 343.9

ПИТАННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПРОТИПРАВНЕ ЗАВОЛОДІННЯ МАЙНОМ ПІДПРИЄМСТВА, УСТАНОВИ, ОРГАНІЗАЦІЇ

У статті розглянуто проблему кримінальної відповідальності за протиправне заволодіння майном підприємства, установи, організації; проаналізовано законодавство з цього питання. На основі певних змін до Кримінального кодексу України і спроб держави таким способом більш ефективно боротися з таким явищем, як рейдерство, автором висловлюється власна позиція з вищезазначеного питання.

Ключові слова: протиправне заволодіння майном підприємства, установи, організації, рейдерство, злочини у сфері господарської діяльності.

В статье рассмотрена проблема уголовной ответственности за противоправное завладение имуществом предприятия, учреждения, организации; проанализировано законодательство по данному вопросу. На основе определенных изменений в Уголовном кодексе Украины и попыток государства таким образом более эффективно бороться с таким явлением, как рейдерство, автором высказывается собственная точка зрения по вышеупомянутому вопросу.

Ключевые слова: противоправное завладение имуществом предприятия, учреждения, организации, рейдерство, преступления в сфере хозяйственной деятельности.

